

[Pia Dahl]

Samlet skal jeg sige, og det kan man vel også nok forstå, at vi helhjertet støtter ministerens forslag.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

To korte bemærkninger til fru Pia Dahl.

Jeg er slet ikke bekymret for de steder, hvor S og SF har flertal. Det er kommuner af en ganske anden slags, jeg er bekymret for.

Og min anden bemærkning skal gå på, at jeg ikke har talt om det katastrofale i, at børn fra 4 år og 10 måneder og børn op til 10 år skal være sammen. Jeg talte om, at de ikke var at betragte som en familie – og det var det udtryk, fru Inge Dahl-Sørensen brugte – når de kunne være op til 200 sammen i en ordning.

Marianne Jelved (RV):

Dette lovforslag er så den sidste del af de forenklinger, der har været drøftet tidligere. Det blev faktisk aftalt sidste gang, vi havde folkeskoleloven til behandling, da det gjaldt styrelsesloven, at disse punkter blev taget ud og udsat til denne folketingssamling.

Intentionerne i lovforslaget er ganske klare og ganske enkle. Intentionerne er nemlig at give flere muligheder til skolerne for lokale løsninger. Der har været nævnt særlige områder i loven, og dem skal jeg også gerne kommentere.

Først spørgsmålet om ikkelæreruddannede som undervisere. Det kan man allerede i dag, og det kan man også ifølge dette lovforslag, hvis der dokumenteres relevante kvalifikationer. Hvis man ansættes som timelærer, forudsætter det også undervisningserfaring eller anden pædagogisk baggrund. Beslutningen om sådan ansættelse ligger helt og holdent på den enkelte skole, det er skolebestyrelsen, der indstiller til kommunalbestyrelsen, hvem der skal ansættes. I øvrigt svarer dette forslag helt og holdent til Det Radikale Venstres uddannelsespolitiske program.

Så gives der mulighed for, at elever kan få mere undervisning, hvis de har behov for det. Det kaldes midlertidig faglig støtte. Det er det, vi som pædagoger kalder differentiering i tid, og der bliver med dette lovforslag flere strenge at spille på. Det Radikale Venstre har faktisk tillid til, at dette kan forvaltes ganske fornuftigt på skolerne af dem, der har det nærmeste kendskab til den enkelte elev.

Så er der skolevejene. Hvor der er sikre skoleveje eller stisystemer, får kommunerne mulighed for ved konkrete vurderinger af de lokale forhold at forhøje den normale kilometergrænse for elever i 4.-10. klasse. Her har vi i Det Radikale Venstre også en grundlæggende tillid til, at de lokale vurderinger foretages på et fornuftigt grundlag.

Vi er også meget tilfredse med, at der hermed ligger et incitament til at skabe sikre stisystemer, som der jo er brug for uden for skolebuskørslernes køretider. Vi tror, at skolebestyrelser, forældre, skolen som helhed kan vurdere dette helt ansvarligt, og der er ikke tale om bloktilskudsreduktioner eller lignende ved denne paragraf.

Valgfagsrækken udvides. I dag skal skoler, der ønsker andre valgfag end dem, der er nævnt i loven, søge om dispensation i ministeriet. Dette forenkles ved, at ministeren udarbejder en oversigt over, hvilke emner og fag der vil kunne tilbydes eleverne ud over det, der er nævnt. Det synes vi er en rimelig forenkling.

Så er der skoledistrikterne. Her gives kommunerne mulighed for at vælge, om skoledistrikter skal være gældende for fordeling af børnene, eller om der skal være større valgmuligheder, men kommunalbestyrelsens overordnede økonomiske retningslinier skal sætte grænserne. Der er altså mulighed for at styre fordelingen af børnene inden for en ansvarlig skoleplanlægning. Det overlader vi ganske trygt til kommunalbestyrelsen.

Der er andre mindre ændringer, som jeg ikke skal komme ind på, men jeg skal anbefale lovforslaget varmt og tilsige støtte til et konstruktivt og fordomsfrit udvalgsarbejde.

Jette Pors (CD):

Ja, afbureaukratisering og decentralisering – suk hjerte, men brist ikke.

I bemærkningerne tales der igen om at imødekomme lokale ønsker og behov. Sesam luk dig op! Det lyder vældig fint og fremsynet, men jeg må endnu en gang sige, at folkeskolen ikke er hver enkelt kommunes ejendom, som den kan fylde indhold i efter egen smag. CD kan ikke en bloc købe et sådant argument.

Folkeskolen er samfundets tilbud – og jeg understreger samfundets – om undervisning, og det er derfor også samfundet, og det vil sige Folketinget, der skal være med til at fastsætte